

— Азъ не съмъ предателъ, Иваница! Запомни го!

Калоянъ поклати презрително глава.

— Всѣки, който се противопостави на волята ми, е измѣнникъ. Нали, Бориле? Ти какво ще кажешъ? И ти ли си противъ менъ?

Деспотътъ загадъчно се усмихна и не каза нищо.

Стражата отведе великия боляръ, довчерашня тѣй обиченъ приятелъ на царя, и всички изтрѣгнаха предъ страшната упоритостъ на Калояновата несломима воля.

Вестта се прѣсна за мигъ изъ цѣлия градъ. Боляритѣ набързо се събраха на съветъ въ кулитѣ си на Трапезица. Но никой не смѣеше да отиде да възроптае, защото знаеше какво го чака. Калояновата дума не ставаше на две. Щомъ той не бѣ се поколебалъ да затвори най-добрия си приятелъ — какво ли пъкъ чакаше другитѣ?

Като тъмни порокъ се стичаха тѣпи отъ хора изъ всички улици и най-сетне спираха подъ стеницѣ на крепостта, и съ развълнувани гнѣвни викове изказаха възмущението си. Богомилитѣ роптаеха за затварянето на любимия имъ вождь; други гласно изказваха разочарованието си. Като бурно море се люлѣеше гжстата навалица подъ замъка и искаше да види царя. Калоянъ се яви до прозореца на една бойна кула. При вида на страшния царъ, за мигъ зачѣмѣха всички. Дълбока тишина притисна земята. Следъ това изведнажъ съ викове и закани всички насочиха ржце къмъ него.

Но когато той заговори, сякашъ магия ги зачарова. Слушаха го, покорни и примирени, безсилни да се изтрѣгнатъ отъ желѣзнитѣ клещи на страшната му воля. Гласътъ и думитѣ му едва се чуваха. Но само присѣтствието му бѣ достатъчно, за да ги превие.

Едва когато прозорецътъ се затвори, тѣ се опомниха. На купове почнаха да се разотиватъ изъ града, като изказваха високо гнѣва и недоволството си. Тукъ-тамъ почнаха да се събиратъ по-голѣми тѣпи около мжже, които държеха пламенни проповѣди. Но стражитѣ не имъ позволяваха да се събиратъ. Нѣкъде ставаха сбивания. Цѣла нощъ градътъ се вълнуваше като море.